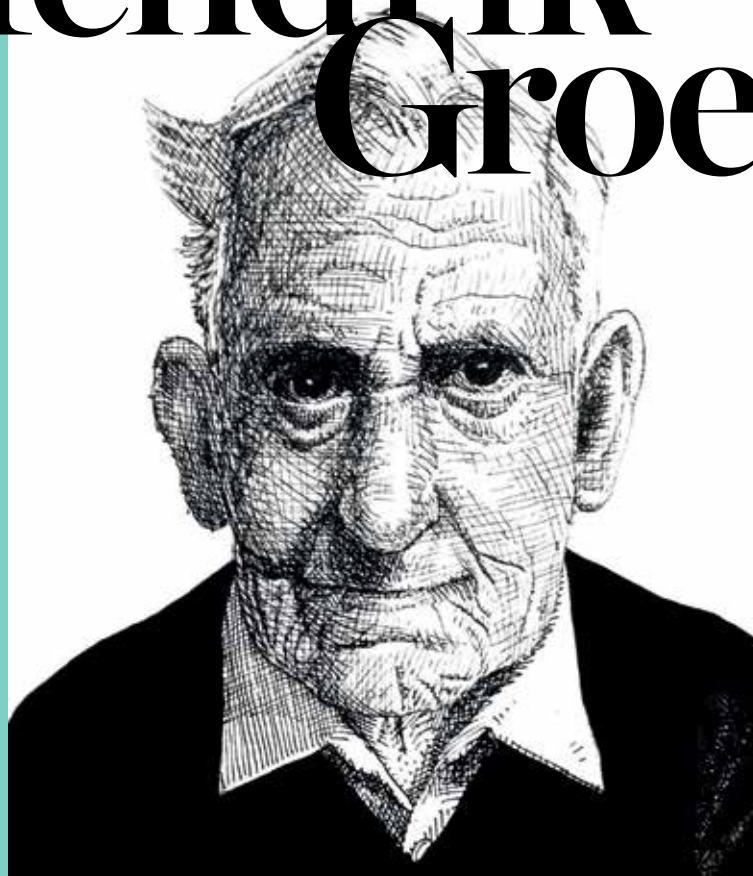

VOORPUBLICATIE

De nieuwe Hendrik Groen

Op 6 augustus ligt hij in de winkel: *Meneer Putmans ziet het licht*. Van Hendrik Groen – een pseudoniem – werden ruim 900.000 boeken verkocht. Omroep Max bewerkte zijn dagboeken tot een populaire tv-serie. Met gepaste trots presenteren we deze exclusieve voorpublicatie van Groens nieuwste roman. Heel veel leesplezier! ►

Tekst **Hendrik Groen** | Illustratie **Meulenhoff**

Over Meneer Putmans ziet het licht

Geurt Putmans (47) woont met zijn invalide moeder in een nette vierkamerflat in Beverwijk. Ze hebben elkaar en leiden een tevreden leven. Kalm en zonder verrassingen. Geurt werkt al vijftientig jaar als boekhouder bij Beter Slapen Matrassen en er is nog nooit één rekening de deur uitgegaan die niet tot op de cent klopte. Hij houdt eerlijk gezegd meer van cijfers dan van mensen. Cijfers doen nooit onverwachte dingen. Maar als zijn moeder overlijdt, valt de bodem weg onder zijn harmonieuze bestaan. Hij heeft haar op haar sterfbed moeten beloven goed voor zichzelf te zorgen en iets van zijn leven te maken. Een mooie reis te maken bijvoorbeeld. En hoewel het avontuur nadrukkelijk niet lonkt, doet hij zijn belofte gestand en boekt een twaalfdaagse busreis naar het noorderlicht, het natuurfenomeen dat hem al jaren mateloos boeit. Als hij drie maanden later op een donkere oktoberochtend bij de overstapplaats Didam in de bus van Den Oude Intratours stapt en om zich heen kijkt naar zijn medereizigers, vraagt hij zich af waar hij aan is begonnen. Maar er is geen weg terug.

‘Eerste kopje koffie of thee bij vertrek gratis.’ Toen Geurt Putmans dat las in de reisbescheiden die hij per post had ontvangen, sloeg hij, zoals meestal, aan het rekenen. ‘Ik betaal voor deze reis 2.324 euro en dan krijg ik van Den Oude Intratours bij vertrek vanaf Station Sloterdijk één gratis kopje koffie of thee,’ zei hij hardop tegen zichzelf. ‘Stel dat een kopje koffie twee euro vijftig kost, dan is het...’ hij sloot zijn ogen en rekende, ‘... ruim 0,11 procent korting op de hele reis. Maar belangrijker nog,’ constateerde hij, ‘blijkbaar heeft de bus een koffiezetapparaat aan boord, want om zes uur in de ochtend is er vast nog niks open bij Sloterdijk.’ Voor de zekerheid moest hij het reisbureau bellen om te vragen of er inderdaad een koffiezetapparaat aan boord was. In dat geval kon hij zijn thermoskan thuislaten. Op zijn paklijst zette hij achter ‘1 thermoskan’ een vraagteken. Putmans verzonk in gepeins.

Geurt Putmans was achtenveertig jaar, vrijgezel, 175 centimeter lang (naar boven afgerond), negentig kilo zwaar (naar beneden afgerond), brildragend, enigszins kalend en met een bleek gezicht waarop de wijnvlek op zijn rechterwang goed uitkwam. Gedurende zijn hele schoolcarrière had Geurt op zijn rapporten zesjes voor gymnastiek gehad (voor

de moeite) en tien voor rekenen. Na de middelbare school had hij accountancy gestudeerd, waarvoor hij cum laude was geslaagd. Daarna was hij als boekhouder gaan werken bij een groothandel in matrassen. Daar was hij nu vijftientig-eneenhalf jaar in dienst. Hij had na zijn afstuderen aanbiedingen gekregen van twee grote accountantskantoren, Deloitte en Ernst & Young, maar had gekozen voor de matrassen omdat zijn oom Frits daar directeur was. Geurt Putmans hield de zaken graag overzichtelijk. Zijn boekhoudwerk bij de firma Beter Slapen Matrassen (BSM) was een fluitje van een cent voor hem. Zo kon hij extra veel tijd en aandacht besteden aan uiterste precisie. Er was in de afgelopen vijftientigeneenhalf jaar geen jaarrekening of balans opgemaakt die niet tot op de cent klopte.

Toen Geurt een half jaar geleden vijftientig jaar in dienst was, had hij van de huidige directeur (oom Frits was elf jaar geleden vredig ingeslapen op een van zijn eigen matrassen) een kamerplant en een maand salaris gekregen. Dat kreeg iedereen die een kwart eeuw bij de zaak was. Geurt was vooraf nogal bezorgd geweest. Hij was namelijk op 5 januari in dienst getreden en de directeur was op 10 januari nog niet met de cadeaus over de brug gekomen. Zou hij het vergeten zijn? Maar toen hij op 11 januari om twee minuten voor half negen het kantoor binnenkwam, stonden er

op zijn bureau een grote Ficus benamina en een slagroomtaart, en naast zijn bureau een gelegenheidskoor van de directeur, diens secretaresse, twee magazijnmedewerkers en de chauffeur, die 'Lang zal hij leven' zongen. De directeur sprak de jubilaris toe, de secretaresse sneed de taart aan en de chauffeur annex manusje-van-alles schonk de koffie in.

'Speech, speech, speech,' scandeerden de magazijnmedewerkers met een mond vol taart, zodat de klodders slagroom in het rond vlogen.

Het angstzweet brak hem uit.

'Komaan, Geurt, een klein dankwoordje,' moedigde de directeur hem aan.

Geurt zocht naar een plekje waar hij zijn armen kon laten en wist niets anders te bedenken dan ze over elkaar geslagen voor zijn buik te houden. Hij schraapte zijn keel.

'Geachte collega's, ik eh... ben blij verrast met eh... met dit alles... vooral omdat het eigenlijk vijftienvintig jaar en zes dagen geleden is dat ik in dienst kwam. Dus ik dacht dat jullie het vergeten waren. Het is een mooie plant, dus ik hoop dat hij niet doodgaat, en het is een lekkere taart.'

Er viel een stilte.

'En wat ga je met het geld doen?' vroeg de secretaresse.

'Dat weet ik nog niet.'

'Misschien een mooie reis maken?' suggereerde zij. Geurt slikte. 'Eh... misschien, ja. Wie weet.'

Geurt woonde met zijn moeder in een vierkamerflat uit de jaren zeventig in Beverwijk.

Zijn vader was achttien jaar geleden gestorven aan darmkanker. Geurt had naar aanleiding van zijn vaders dood alle beschikbare gezondheidsstatistieken bestudeerd en berekend dat de kans om aan darmkanker te overlijden door de aanwezigheid van de Hoogovens niet significant groter was dan elders. Althans, er waren te veel andere, niet te kwantificeren factoren die een rol hadden kunnen spelen. Maar het viel ook niet uit te sluiten dat de staalfabriek wel de boosdoener was.

Geurt was nogal van slag geweest van zoveel onzekerheid. Dat werd er niet beter op toen, kort na het overlijden van zijn vader, zijn moeder klachten kreeg: duizeligheid, aanhoudende vermoeid-

heid en spierpijn. Ze had het maandenlang weggeuifd. 'Gaat vanzelf wel weer over.' Tot ze binnen een week twee keer zonder aanleiding viel. Ze was eindelijk naar de huisdokter gegaan. Die kon niets vinden en stuurde haar door naar een internist, die haar na verschillende onderzoeken doorstuurde naar een neuroloog, die na weer andere onderzoeken met de onheilstijding kwam: 'Mevrouw Putmans, u hebt multiple sclerose.' Hij had haar uitgelegd dat MS een zeer onvoorspelbare ziekte is, zowel qua symptomen als qua snelheid waarmee ze zich ontwikkelt.

'Nou, dan gaan we er voor het gemak maar van uit dat ik er oud en gelukkig mee word,' had mevrouw Putmans geantwoord.

De neuroloog had verbaasd opgekeken. Zulke opgewekte en optimistische patiënten kwam hij niet vaak tegen.

Geurt daarentegen was totaal van de kaart geweest. Hoe moest dat nou verder? Met zijn moeder en met hem? Er zat één positieve kant aan de ziekte van zijn moeder: de al jaren durende aansporingen om toch eindelijk eens op zichzelf te gaan wonen verstomden. Hij moest immers voor zijn moeder gaan zorgen. Dat verzachtte de pijn.

Het idee dat zijn moeder ziek was en dat ze niet wisten hoe die ziekte zich zou ontwikkelen, was zwaar geweest voor Geurt. Maar na een aantal moeilijke beginmaanden leerde hij, stapje voor stapje, leven met het idee en ontstond er langzaam maar zeker weer een rustgevende regelmaat. Zij kookte en deed het huishouden. Hij zette de vuilnisbak buiten, regelde de financiën en deed de boodschappen.

Twee keer in de week kreeg Geurt van zijn moeder ►

Na een aantal moeilijke maanden leerde hij leven met het idee

Hij ging altijd naar dezelfde winkel en wist feilloos waar alles stond

---

een boodschappenlijstje en toog hij naar Albert Heijn. Het moest een heel precies lijstje zijn, met het merk van alle artikelen, de grootte van de verpakking en hoeveel stuks hij van iets moest meenemen. Hij ging altijd naar dezelfde winkel en wist feilloos waar alles stond. Was iets niet voorradig, dan brak het zweet hem uit en moest hij bellen voor spoedoverleg.

Naarmate zijn moeder langzaam maar onvermijdelijk steeds verder achteruitging, nam haar zoon meer en meer van haar huishoudelijke taken over. Toen ze na enkele jaren in een rolstoel belandde, deed ze nog slechts zittende klusjes en kookte ze vanuit haar rolstoel. Geurt kon niet koken. Hij werd erg onzeker van het feit dat hij niet goed kon berekenen hoe hij de verschillende onderdelen van een maaltijd precies tegelijk op de borden kon krijgen, zonder dat iets niet gaar of juist aangebrand was.

Dus was hij slechts uitvoerend assistent, waarbij hij heel precies de aanwijzingen van zijn moeder opvolgde: pak vijf middelgrote aardappelen, zet de koekenpan klaar, was de spinazie enzovoort. Geurt was verantwoordelijk voor de maaltijden op zaterdag- en zondagavond. Op zaterdag aten ze brood met soep uit blik en op zondag haalde hij bij de Chinees een portie nasi speciaal. De eerste paar keer had hij het droge plakje fricandeau op de nasi weggegooid, maar dat vond hij zonde. Daarom had hij de Chinese mevrouw achter de afhaalbalie gevraagd dat plakje weg te laten. 'En ik hoef geen korting,' besloot hij zijn verzoek. Ze had hem niet-begrijpend aangekeken. Geurt had geprobeerd het uit te leggen. 'Ik weet dat het voor de boekhouder van uw zaak ingewik-

keld is een kleine korting te geven, dus dat hoeft niet, maar eten weggooien is zonde, dus wil ik graag voor hetzelfde geld géén fricandeau.'

De Chinese knikte vriendelijk. Ze had er niets van begrepen. Dus riep ze er een collega bij. Het duurde even voor duidelijk werd wat de bedoeling was, maar sindsdien lachte elke zondag dezelfde Chinese mevrouw achter de balie Geurt vriendelijk toe als hij om klokslag zes uur binnenstapte, waarna ze door het luikje naar de keuken riep: 'Een nasi speciaal, geen fricandeau, voor die meneer.'

Zeven dagen in de week rond negen uur 's ochtends kwam de thuiszorg langs om zijn moeder te wassen en aan te kleden. Geurt was doordeweeks dan al naar zijn werk.

Voor zijn vertrek, om tien over acht, had hij thee voor haar gezet, de pot onder de theemuts geplaatst en daarna twee beschuitjes voor haar gesmeerd, een met kaas en een met hagelslag. Nadat de thuiszorg was vertrokken, scharrelde zijn moeder in haar rolstoel door het huis. Ze puzelde, belde met haar zussen en met vriendinnen, bestudeerde de Avrobode, deed kleine huishoudelijke klusjes en breide truien voor haar zoon. Soms kwam er iemand op de koffie of de thee, soms ging ze zelf op visite bij de buurvrouw. De kinderen van die buurvrouw noemden haar oma Janny. Dat deed een beetje pijn. Ze was graag een échte oma geweest.

Om half zes kwam Geurt thuis van zijn werk. Dan schonk hij voor zijn moeder een rode port in en nam hij zelf een cola light.

Vervolgens kookten ze samen en wasten ze af. Daarna keken ze naar het journaal en naar wat zijn moeder die ochtend had onderstreept in de Avrobode.

Als de tv-keuze van zijn moeder hem niet aanstond, ging Geurt meestal schilderen. Dat deed hij niet onverdienstelijk. Hij was goed in zeegezichten en landschappen. Eén keer had hij een naakte vrouw geschilderd. Zijn moeder vond het mooi en zelf was hij ook niet ontevreden, maar hij durfde het schilderij niet op te hangen, uit angst dat mensen die op bezoek kwamen 'er iets van zouden vinden'.

En waarom zou je iets schilderen als je het niet kon ophangen? Dat was zonde van de tijd. Dus

hingen er door het hele huis alleen zeegezichten en landschappen.

Op donderdagavond ging Geurt naar schilder-cursus, op zaterdagmiddag speelde hij jeu de boules op de club en 's zondags ging hij op pad met zijn moeder. Meestal een stukje wandelen door de natuur, soms naar een markt of een concertje in de buurt.

Zijn moeder was altijd opgewekt en optimistisch. Geurt concentreerde zich meer op wat er mis kon gaan in het leven, al was het maar dat het kon gaan regenen. Buienradar was zijn vaak geraadpleegde vriend.

Zijn moeder plaagde hem daar een keer mee. 'Je had weerman moeten worden, Geurt.'

'Mam, je weet dat ik niet van onvoorspelbaarheid hou en als er iets onvoorspelbaar is, is het wel het weer.'

'Maar het heet toch ook niet voor niets de weersvoorspelling?'

'Ja, en daar kan ik dus niks mee, met voorspellingen.'

'Het was maar een grapje, schat.'

Ook toen ze volledig aan haar rolstoel gekluisterd was en vrijwel niets meer kon, pakte ze soms even de hand van haar zoon om hem glimlachend aan te kijken. 'We hebben het goed, hè, jongen.' Geurt had geleerd dat hij dan terug moest glimlachen en knikken, ook al had hij zo zijn bedenkingen.

Naast schilderen en jeu-de-boules had Geurt nog een hobby: plaatjes draaien. Hij had in zijn slaapkamer een tafel staan met daarop een ouderwetse pick-up met versterker en twee boxen. Tegen de wand stond een grote kast met honderden langspeelplaten en daarnaast een tweede, kleinere

kast met honderden singletjes. Zijn platencollectie bestreek de jaren zestig tot en met negentig.

Gedeeltelijk wegens plaatsgebrek, maar ook omdat hij house, hiphop en rap niet mooi vond, had hij besloten om geen muziek van na 1 januari 2000 te verzamelen.

Al zijn platen waren alfabetisch gerangschikt op artiestennaam. Om die reden kocht hij geen verzamelepees met verschillende artiesten. Dat gaf onoplosbare problemen met archiveren. Verreweg de meeste van zijn platen had hij uit de bakken van de kringloopwinkel gevist. Nog steeds nam hij eens per half jaar een halve dag vrij om te zoeken naar pareltjes die nog in zijn collectie ontbraken. Hij had bij de winkel bedongen dat als er te veel krassen op een nieuwe aankoop zaten, hij die de volgende keer kosteloos mocht omruilen.

Op maandagavond, de avond waarop het televisieaanbod naar Geurts smaak mager was, trok hij zich na het eten terug op zijn kamer. Daar stelde hij volgens een door hem speciaal ontwikkelde systematiek een eigen top veertig samen uit nummers van de officiële top veertigs. Geurt had alle lijsten vanaf de eerste top veertig van 2 januari 1965 tot de laatste van 29 december 1999. Alles netjes opgeborgen in zeven multomappen.

De uitgezochte veertig elpees en singletjes legde hij op vier stapels van tien klaar naast de pick-up. Om acht uur precies plugde hij zijn microfoon in. 'Goedenavond, dames en heren, het is weer maandagavond acht uur, tijd voor de enige echte DJ Geurt Top Veertig. We beginnen vandaag met op nummertje veertig een echte klassieker: "Nights in White Satin" van de Moody Blues. Er mag gedanst worden.'

Geurt concentreerde zich op wat er mis kon gaan in het leven, al was het maar dat het kon gaan regenen. Buienradar was zijn vaak geraadpleegde vriend

In de ochtend las hij haar voor uit de Avrobode. Vrijwel onafgebroken hield hij haar hand vast

---

Vervolgens zette hij zo nauwkeurig mogelijk de naald van de pick-up bij het begin van het nummer. Bij sommige nummers sloot hij zijn ogen en bewoog mee op de maat van de muziek met geheel eigen, onnavolgbare bewegingen. Zijn favoriete band was ABBA. Er was geen nummer dat hij niet kende en niet van begin tot einde mee kon zingen. In al die jaren had hij geen Geurt Top Veertig gepresenteerd zonder ten minste één ABBA-nummer.

Zo kondigde hij op maandagavond voor een niet-bestaand publiek het ene nummer na het andere aan.

Rond negen uur klopte zijn moeder op zijn kamerdeur en stak haar hoofd om de hoek. 'Even pauze, stoere platenruiter. Tijd voor een cola light.' Een kort ogenblik was Geurt ontstemd over de inbreuk op zijn programma, maar omdat ze meteen verdween, pakte hij de draad snel weer op. Om tien uur kondigde hij het laatste plaatje aan. 'We zijn er al weer doorheen. Bedankt voor het luisteren en tot volgende week. Ik ga u verlaten met deze prachtige nieuwe nummerrrrr één: Roger Whittaker met "The Last Farewell".'

Wanneer er een artiest overleed, kreeg hij of zij van Geurt als postuum eerbetoon de eerste plaats in zijn top veertig van die week, zoals deze keer Roger Whittaker met dit toepasselijke nummer. Ooit had hij om die reden een nummer één ex aequo moeten aankondigen, toen er die week twee muzikanten waren overleden.

Als Geurt niets omhanden had, dreigde hij in zwaarmoedigheid te vervallen. Hoe moest het

verder met zijn leven als zijn moeder doodging? Dat grote, donkere, onoplosbare probleem kon hij, behalve schilderend en plaatjes draaiend, ook van zich afschudden door met cijfers bezig te zijn. Cijfers waren zijn houvast.

Als hij bijvoorbeeld op de televisie naar tennis keek, telde hij nauwkeurig het aantal keren dat een speler stuitte alvorens te serveren. Djokovic had tijdens het tennistoernooi van Roland Garros in 2019 in een wedstrijd van vijf sets tegen Thiem vóór het serveren in totaal 3381 keer gestuiterd en was daarmee recordhouder. Er was een kleine onzekerheidsmarge, want soms werd Djokovic niet in beeld gebracht als hij aan het stuiten was. Dan had Geurt op het geluid af moeten gaan en soms was dat onduidelijk.

Stel, had hij daarna berekend, dat er honderd miljoen mensen naar deze wedstrijd hadden gekeken, dan waren er in totaal 338,1 miljard stuitertjes bekeken. Bij een gemiddelde van 0,7 seconde per stuit kwam dat opgeteld voor alle kijkers samen op 65,7 miljoen uur.

Het zat hem wel dwars dat hij met deze berekeningen een voor zijn doen grote foutmarge moest accepteren.

Zijn moeder lag in het ziekenhuisbed dat de wijkverpleging voor haar had geregeld en bij het raam had geplaatst. Geurt zat tijdens haar laatste dagen overdag in zijn stoel naast haar bed en 's nachts schoof hij de slaapbank ernaast.

Zij had geweigerd naar het ziekenhuis te gaan. 'Thuis voel ik me thuis,' was haar niet te weerleggen argument geweest, 'ziek of niet ziek.'

Een verpleegster verzorgde haar driemaal daags, gaf haar medicijnen om de pijn te verzachten en hield contact met de huisarts. Geurt maakte kopjes thee en voerde haar kleine stukjes fruit. Een paar keer per dag depte hij voorzichtig haar voorhoofd met een washandje en kamde hij onhandig haar haar.

In de ochtend las hij haar voor uit de Avrobode en koos zij de programma's op de radio die ze wilde horen. Vrijwel onafgebroken hield hij haar hand vast.

Haar stem klonk zacht maar beslist: 'Luister eens goed, lieve Geurt: niet te lang treuren, hè, als ik

straks dood ben. Ik heb een heerlijk leven gehad. Met je vader en met jou. Ik had me geen betere man en zoon kunnen wensen.' Ze glimlachte. Hij glimlachte terug en gaf een kneepje in haar hand.

'Zul je beloven straks goed voor jezelf te zorgen, jongen?' had ze hem gevraagd.

Geurt had geknikt. 'Natuurlijk, mam.'

'Straks heb je je handen vrij, jongen. Zul je dan eindelijk eens die mooie reis maken?'

'Welke reis?'

'Je wilde toch het noorderlicht zien?'

Geurt zweeg.

'Dat heb ik je vaak horen zeggen.'

'Niet vaak, twee keer.'

'Doe het nou maar, schat. Ik denk dat je het prachtig zult vinden.'

'Het is goed, mam. Ik zie wel.'

'Belof me dat je op zijn minst gaat uitzoeken of het wat is.'

Geurt knikte zonder iets te zeggen. Zijn moeder dommelde weg. Geurt staarde naar buiten en streelde haar hand. ■

KANS MAKEN OP DIT BOEK?

We mogen vijf exemplaren van *Meneer Putmans ziet het licht* weggeven!

Zo maak je kans

Stuur een e-mail naar

redactie@plusmagazine.nl en vermeld daarin je naam en adresgegevens.

De winnaars krijgen schriftelijk bericht.

ADVERTENTIE

DORMIO RESIDENCE
COSTA BLANCA

Onbezorgd genieten van uw investering aan de Costa Blanca?

Ontdek de mogelijkheden van uw eigen luxe vakantiewoning op Dormio Residence Costa Blanca, slechts 150 meter vanaf het strand.

- Permanente bewoning van de vakantiewoning toegestaan
- Tijdloze en waardevaste investering voor nu én de toekomst
- Aankoop, verhuur en beheer onder één dak met Nederlandstalig management

Meer informatie? Neem contact met ons op!

DORMIO

RESORTS & HOTELS

+31 26 353 77 00
VERKOOP@DORMIO.EU
RESIDENCECOSTABLANCA.NL

Let op! U belegt buiten AFM-toezicht. Geen vergunningplicht voor deze activiteit.

